

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3112/05
15.03.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Предрага Трифуновића, Николе Станојевића и Михаила Рулића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог ББ, чији је пуномоћник адвокат БА, ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж.бр. 1067/05 од 1.09 2005. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДАЈУ СЕ пресуда Окружног суда у Ужицу Гж.бр. 1067/05 од 1.09 2005. године и пресуда Општинског суда у Ужицу П. број 766/03 од 5.05.2005. године и предмет ВРАЋА првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Ужицу П. број 766/03 од 5.05.2005. године, ставом првим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу исплати износ од 20.000 ДЕМ са домицилном каматом од 20.07.1997. године па до исплате, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме банка исплаћује ефективну страну валуту у месту плаћања на дан исплате, у року од 15 дана по пријему писменог отправака пресуде. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова спора исплати износ од 146.437,00 динара у истом парциционом року.

Правоснажном другостепеном пресудом Окружног суда у Ужицу Гж број 1067/05 од 1.09.2005. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Општинског суда у Ужицу П. број 766/03 од 5.05.2005. године.

Против наведене правоснажне другостепене пресуде, тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због: битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију оспоравајући њене наводе, са предлогом да се ревизија одбије.

Испитујући правилност другостепене пресуде сходно члану 399. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија основана стога што образложење другостепене пресуде уопште нема разлога о неким одлучним чињеницама, док су пак дати разлози о другим одлучним чињеницама нејасни и противречни стању у списима, чиме је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП. Такође је учинио и битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. у вези члана 382. став 1. ЗПП јер у образложењу другостепене пресуде није ценио све жалбене наводе који су од одлучног значаја за одлуку по жалби, што је било од утицаја на доношење неправилне пресуде. Док је првостепена пресуда захваћена битним повредама парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП зато што су дати разлози њеног образложења нејасни и контрадикторни стању у списима.

Учињене битне повреде представљају процесни основ за уважавање ревизије и укидање нижестепених пресуда. Оне су резултирале погрешној примени материјалног права. Због тога је чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Према разлозима образложења својих пресуда нижестепени судови су закључили да су у конкретном случају парничне странке потписивањем признанице од 6.07.1997. године са свим елементима таквог уговора, закључиле уговор о зајму којим је тужени од тужиоца примио на име позајмице износ од 20.000 ДЕМ са роком враћања 20.07.1997. године. Како је утврђено да тужени није уопште вратио тај износ тужиоцу, нижестепени судови су нашли да је тужени зато као зајмопримац у обавези враћања позајмљеног девизног износа (у динарској противвредности, са домицилном каматом од дана падања у доцњу) применом материјално-правних одредби уговора о зајму. С тим што је другостепени суд у образложењу своје пресуде нашао за ирелевантним то што је наведена признаница од 6.07.1997. године на бази које је првостепени суд уствари извео свој чињенично-правни закључак, у фотокопији; у контексту неоспореног тужениковог потписа на њој. Пренебрегавши оно најважније: садржину ове признанице, коју су тужени и сведок по признаници ВВ, све време оспоравали, током проведеног првостепеног поступка и у ожалбеном поступку.

Заправо, ноторна је непоузданост писменог доказа који је у фотокопији, што тужени у ревизији основано указује. Обзиром да доказну снагу исправа у конкретном случају приватна, има ако је аутентична: у оригиналу или у овереној фотокопији, којом се потврђује да је фотокопија истоветна са изворном исправом, у поступку прописаном члановима 10-13. Закона о оверавању потписа, рукописа и преписа ("Сл. гласник РС" бр. 39/93). Према томе, како је странка која се позива на приватну исправу за показ

(Сл. гласник РС" бр. 88/04). Према томе, како је странака која се позива на приватну исправу са доказ својих навода дужна да ту исправу сама поднесе у смислу одредбе члана 232. став 1. ЗПП; то ће првостепени суд у поновном поступку наложити тужиоцу да поднесе оригинал наведене признанице. Да би потом о постојању релевантне чињенице пријема наведеног девизног износа од стране туженог и зашто, односно по ком правном основу, закључио применом правила о терету доказивања и члана 223. ЗПП у вези члана 8. ЗПП. Или је пак девизни износ од тужиоца примио сведок ВВ и то по другом правном основу. Следом тога ће одлучити о постављеном тужбеном захтеву тужиоца по основу зајма и за ту своју поновну одлуку ће дати јасне и аргументоване разлоге, на начин прописан чланом 342. ЗПП.

Како одлука о трошковима спора зависи од исхода одлуке о главној ствари, то је и она укинута у смислу члана 161. став 3. ЗПП.

Изложени разлози су били они који су руководили Врховни суд на укидање нижестепених пресуда сходно члану 406. у вези члана 491. став 1. ЗПП ("Сл. гласник РС" број 125/2004 од 22.11.2004. године, са применом од 23.02.2005. године).

Председник већа-судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц